

Љубинко Јелић

После свега

ОТВОРЕНИ ПРОЗОРИ

Непрестано зидам
кућу са светлим
прозорима,
посебан значај
имају два:
онај горе
и онај доле,
да отворени
један у другом
сагледају,
шта титрав зрак
из кућног темља
обасјава испод
уснулог
крова.

РАСТАНАК

Одлазиш,
са завежљајем
речи прећутаних,
али обојених
изнутра
лековитим
одјецима.
Одлазиш
Песмо на уснама

песника онемелог,
у трену шапата
најљубавнијег.

ГРМ

Стабло
ране и лишће,
грма несагледивог
на митском вису,
припадају одувек
ветру неукротивом,
а корење коловратној
ћутњи, у понорима
прекривеним дугим
и необјашњивим
сенкама, испод
планине снохватне.

НЕПРОЛАЗНО СУНЦЕ

1.

Твоје тело
талас огњени
лето на свиленим
пристиркама у мом
оку зажудело
да се препозна
у сунчевој
пени.

СВРАКА

1.

Последњег дана
априлског
изјутра
у тек олисталом
вијорном шумарку
на завичајном
брегу све птице
певају хорски
свечано и весело
о радости постојања
осим једне свраке
доста крештаве
и сумњичаве
да је заиста
пролеће стигло

ПЛАМЕН ПРИТАЈЕН

Пчело
омамљена бојом
цвета под мојим
челом пази на плам
у надреалној градини
одавно притајен
и спреман у часу
најсрећнијем
зујна крилица
да спржи.

ДЕТИЊСТВО ОДМЕТНУТО

У црној шуми моје
детињство одметнуто
из срећног
календара
још се вије и брсти
зелене неспокоје
и вид расут у слике
које полако губе
светле боје
из шара

ПОРЕД ПУТА

Белобрад старац
поред варљивог пута
стоји ослоњен
на своје небројиве
године и показује
штапом правац
којим смрт замиче
у маглу где нико
више само једном
не умире

НЕБО-ОСЛОНАЦ

1.

Понекад
без икаквог
објашњења
потонем у вир
меланхоличан
и затмњен

2.

Понекад
немам ниједан
прави разлог
да одговорим
на питање
ма колико
да је важно
и пресудно
за дуготрајно
дисање испод воде

3.

А без одговора
нисам сигуран
да ли је љубав
истински захвалан
темељ куће у којој
обитавам

4.

А без одговора

на дну вира
осећам
да је само
небо – ослонац мог
стварног постијања

5.

Са обале
загледан у реку
не видим шта је
скривено на дну
ако затворим очи
и скочим у дубину
једино могу загонетку
да увећам

6.

Понекад
потонем тамо
где нико није
жив стигао
и помислим
да сам за то
скок у неповрат
оправдање има

У ВОЋЊАКУ

1.

Куд год да кренем
неизоставно видим
колико је сјаја
у плодовима
у сну нашем
недохватном

2.

Куд год да кренем
изнова нађем
загонтеку и мајку
мог првог безмерног
заноса у воћњаку
неопеваном

3.

Куд год да кренем
пут ме непорециво
води до плодова

истовремено слатких
и опорих у воћњаку
Заборављеном

4.

Куд год да кренем
изнова се рађам
и све раније мучно
доживљено преко
родитељних рамена
у заборав бацам

СНЕГ СВУДА

Дан пролећни
а снег свуда
куд год кренем
пун снености
и заблуда
дан наливен
маминим сјајем
пре него се
из сна пренем
кушан срећном
илузијом
и очајем

ПОСЛЕ СВЕГА

Пустош изнутра
нагриза ствари
лишене склада
са значењима

трошеним срећно
ноћу до јутра
када се језик
у сну зажари

и све казано
варка савлада
а посел свега

остане сета
своју истину
да одгонета

ЉУБИНКО ЈЕЛИЋ је рођен 1932. године у Шаранима код Горњег Милановца. Дипломирао је на Економском факултету у Београду. Једно време је живео у Минхену. Бави се градитељством и пројектовањем, а повремено и издаваштвом.

До сада је објавио књиге песама: *Исход усијаних чекића*, *Пустојоље*, *Сејачеве благосији*, *Изгрев чудесног*, *Пустошник пред враћима*, *Магични прсиен*, *Оозго одоздо*, *Ближе леднику*. *Градијељев именик*, *Горко семе*, *На рубу њељасиоџ њоља*, *Узиђивање*, *Чај за суседа* (на српском и македонском).

Нисмо знали да је невидљив, Буђановци, март 1999.